

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 06 octombrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, declarat de inculpatul

Buzulan Cristin xxxxxxxx, xxxxxx xx xx xxxxxx xxxx,
xxxxxxx x. xxxxxxxx, xxxxxx xxxxxxx xxxx, xxxxxxx
x. xxxxxx, xxxxxxx xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 01.07.2015 – 06.10.2015;

Instanța de apel: 27.09.2016 – 17.11.2016;

Instanța de recurs: 24.01.2017 – 05.04.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 06 octombrie 2015 Buzulan Cristin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, la 8 (opt) ani închisoare.

În temeiul art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită i-a fost adăugată parțial pedeapsa neexecutată aplicată prin sentința Judecătoriei Ungheni din 21 mai 2013, fiindu-i stabilită definitiv pedeapsa închisorii pe termen de 9 (nouă) ani 6 (șase) luni cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Buzulan Cristin, la 16 februarie 2014, în perioada de timp de la 03:00 până la 04:00, în comun acord și prin înțelegere prealabilă cu o altă persoană, în privința căreia cauza penală a fost disjunsă într-un proces separat, în timp ce mergeau împreună cu Cojocari Mihail pe str. Porumbrele, 34, mun. Chișinău, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, l-a atacat pe Cojocari Mihail, apucându-l de gât și doborându-l la pământ împreună cu cealaltă persoană, a început să-l lovească cu picioarele în regiunea capului, după care a sustras de la acesta un telefon mobil model „Orange Zali”, nr. IMEI: 358046030288204, la prețul de 1000 lei, în care se afla cartela SIM 060515129 la prețul de 50 lei și mijloace bănești în sumă de 130 lei, apoi împreună cu bunurile sustrase a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, cauzând astfel părții vătămate Cojocari Mihail daune în proporții considerabile, în sumă totală de 1180 lei.

Reieșind din concluziile raportului de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014 lui Cojocari Mihail i-a fost cauzată vătămare corporală ușoară ce condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată.

3. Avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului a contestat sentința cu apel solicitând casarea acesteia rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului a indicat, că la caz lipsesc probe veridice și suficiente care ar demonstra că Buzulan Cristin a săvârșit faptele imputate în forma în care i-au fost incriminate. Deși prima instanță a reținut că conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 756 din 20 februarie 2014, lui Cojocari Mihail i-a fost cauzată vătămare corporală ușoară, tâlhăria presupune nu oricare violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, dar numai violența care este legată de atac asupra unei persoane, cu scopul sustragerii bunurilor.

Astfel, în speță, existența leziunilor corporale la partea vătămată Cojocari Mihail nu este probată corespunzător, în modul stabilit de art. 97 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală.

A subliniat apărarea, că deși la materialele cauzei se atestă existența unui proces-verbal de comunicare a raportului de expertiză învinuitului Buzulan Cristin, datat cu 16 iunie 2014, acestuia nu i-a fost adus la cunoștință raportul de expertiză medico-legală propriu zis, dar raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014.

A menționat apelantul, că acest raport de constatare medico-legală nu corespunde prevederilor art. art. 139-141 Cod de procedură penală, sub aspectul neindicării întrebărilor formulate specialistului, nefiind clare ce materiale și informații au fost puse la dispoziția specialistului.

Mai mult, în acest raport de constatare medico-legală se indică că Cojocari Mihail ar fi fost agresat la 17 februarie 2014, ora 02:30, în timp ce conform învinuirii fapta a fost săvârșită la 16 februarie 2014, în intervalul orelor 03.00 - 04.00.

Potrivit opiniei apărării, în acțiunile lui Buzulan Cristin lipsește latura obiectivă și latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 188 Cod penal, care presupune acțiunea principală, caracterizată prin sustragere în formă consumată sau sub formă de tentativă, și acțiunea adiacentă, caracterizată prin atacul săvârșit asupra unei persoane și respectiv scopul de cupiditate.

A remarcat apelantul, că din probele cercetate în prima instanță, rezultă cu certitudine că lovitura aplicată de către Buzulan Cristin nu a avut la bază scopul de sustragere, ci a fost o consecință a acțiunilor violente inițiate de către Coval Alexandru, fără a cunoaște care sunt intențiile reale ale acestuia.

La fel, Buzulan Cristin nu a inițiat acțiunea de sustragere, după ce partea vătămată a căzut jos urmare a loviturii primite de la Coval Alexandru.

Totodată, a invocat că la încadrarea acțiunilor în baza art. 188 Cod penal, nu prezintă relevanță cuantumul prejudiciului cauzat cu referire la bunurile sustrase, însă prima instanță nu a indicat din ce considerente a reținut calificativul daune în proporții considerabile în condițiile în care partea vătămată nu s-a referit la valoarea prejudiciului cauzat.

A specificat apărarea, că în conținutul sentinței nu au fost indicate probele în baza cărora instanța a conchis asupra vinovăției lui Buzulan Cristin, ceea ce s-a soldat cu pronunțarea unei soluții eronate și nemotivate.

3.1. Inculpatul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului a indicat, că cauza penală a fost examinată în lipsa sa, iar prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 04 februarie 2015, s-a dispus

modificarea măsurii preventive din obligarea de a nu părăsi țara în arest preventiv, iar până la găsirea inculpatului, cauza penală a fost suspendată.

Astfel, prima instanță nu era în drept să continue examinarea cauzei penale după suspendarea ei, fără emiterea unei încheieri motivate de reluare a examinării cauzei penale.

Totodată, a invocat că raportul de constatare medico-legală nr. 759 din 20 februarie 2014, urmează a fi declarat ca probă inadmisibilă, deoarece în conținutul acestuia este indicat că părții vătămate Cojocari Mihail i-au fost provocate vătămări corporale ușoare la 17 februarie 2014, ora 02:30, însă presupusele vătămări corporale s-au produs aproximativ la orele 03:00-04:00, la 16 februarie 2014.

De asemenea, a invocat că la 16 februarie 2014, ora 05:34, partea vătămată Cojocari Mihail a fost supus unui examen medical primar, unde pe lângă vătămarile corporale, s-a constatat că aceasta era în stare de ebrietate.

A subliniat că, partea vătămată a fost suspusă examinării medicale peste patru zile din momentul săvârșirii faptei, iar în această perioadă de timp, lui Cojocari Mihail îi puteau fi cauzate și alte vătămări corporale.

La fel, apelantul a accentuat că la materialele cauzei este anexată o recipisă din 29 aprilie 2015, care confirmă că Coval Alexandru, i-a restituit părții vătămate prejudiciul material, telefonul și banii, iar față de Buzulan Cristin careva pretenții nu are, ceea ce semnifică că inculpatul nu a prejudiciat în nici un fel partea vătămată.

A relatat, că din ansamblul declarațiilor date de partea vătămată rezultă că în acțiunile lui Buzulan Cristin nu se atestă scopul de sustragere, inculpatul i-a aplicat lovituri fizice, deci vinovăția lui Buzulan Cristin în sustragerea intenționată este combătută prin însăși declarațiile părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016 apelurile au fost respinse ca nefondate cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru pronunțarea soluției nominalizate, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul Buzulan Cristin este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, împrejurări care au fost elucidate și constatate din totalitatea de probe acumulate și cercetate în cauza penală, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat, că vinovăția inculpatului se dovedește prin următoarele probe: declarațiile inculpatului date în instanța de apel, ale părții vătămate date în prima instanță (f.d. 143, vol.I); înștiințarea 902 din 16 februarie 2014, conform căreia pe str. Porumbrele, 34, mun. Chișinău a avut loc o altercație (f.d. 3, vol.I); raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014 (f.d. 9, vol.I); procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 06 martie 2014 (f.d. 11, vol.I); procesul-verbal de examinare a descifrărilor convorbirilor telefonice și descifrările convorbirilor telefonice (f.d. 30-46, vol.I); procesul-verbal de audiere în calitate de bănuț a lui Buzulan Cristin din 10 iunie 2014, conform căruia Buzulan Cristin a recunoscut vinovăția în săvârșirea faptei incriminate (f.d. 70, vol.I); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 11 iunie 2014 cu planșa fotografică (f.d. 73,74, vol.I); procesul-verbal de audiere a părții vătămate din 16 iunie 2014 (f.d. 79, vol.I); procesul-verbal de audiere în calitate de învinuit a lui Buzulan Cristin din 16 iunie 2014 (f.d. 83, vol.I).

Prin urmare, instanța de apel a conchis, că prima instanță a stabilit o corectă situație de fapt, corect încadrând faptele inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Analizând declarațiile părții vătămate instanța de apel le-a considerat veridice, consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului penal, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată, care coroborează cu celelalte probe scrise.

Prin urmare, instanța de apel a reținut, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate este confirmată prin cumulul de probe cercetate, ce coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile inculpatului, a martorilor și probele scrise, nu au fost depistate, Buzulan Cristin recunoscând integral vinovăția.

Cu referire la poziția apărării invocată în cererile de apel privind nevinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate, instanța de apel a menționat, că aceasta nu poate fi reținută, deoarece însuși inculpatul Buzulan Cristin în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de apel a recunoscut integral vinovăția în cele incriminate, a relatat în detaliu circumstanțele în care a avut loc infracțiunea, iar versiunea acestuia coincide cu cea expusă de partea vătămată.

Prin urmare, a fost apreciată ca nefondată și alegația avocatului precum că lipsesc probe veridice și suficiente care ar demonstra că Buzulan Cristin a săvârșit faptele imputate, în forma în care i-au fost incriminate, deoarece întreg ansamblul de probe al cauzei penale demonstrează cert culpabilitatea acestuia în săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

Sub aspectul specificat în cererea de apel, precum că la caz nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpatului prin rechizitoriu, instanța de apel a specificat, că în cauza deferită judecății o atare eroare nu a fost admisă de către prima instanță, iar starea de fapt și de drept este în concordanță cu circumstanțele stabilite și probele administrate, examinate și apreciate în cuprinsul hotărârii atacate.

Instanța de apel a respins argumentul apărării precum că potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. 756 din 20 februarie 2014, urmare a examinării lui Cojocari Mihail, la acesta au fost depistate leziuni, calificate ca vătămare corporală ușoară, iar tâlhăria presupune nu oricare violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, dar numai violența care este legată de atac asupra unei persoane, cu scopul sustragerii bunurilor. La acest segment, instanța de apel a subliniat că componenta indispensabilă a acțiunii adiacente este atacul asupra unei persoane.

Așadar, atacul în cadrul tâlhăriei presupune confruntarea personală a făptuitorului cu persoana care posedă, gestionează sau păzește bunurile proprietarului, fie cu alte persoane, prin a căror agresare făptuitorul tinde să-și atingă scopul.

În cazul tâlhăriei, victima conștientizează, de regulă, caracterul ilicit al acțiunii făptuitorului, însă, în virtutea violenței (amenințării) aplicate asupra ei, este lipsită de libertatea de acțiune, uneori fiind constrânsă să transmită chiar ea însăși bunurile către făptuitor.

Cu alte cuvinte, tâlhăria presupune nu oricare violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate (nu oricare amenințare cu aplicarea unei asemenea violențe), dar numai violența care este legată de atac asupra unei persoane, iar în ședința de judecată s-a dovedit cu certitudine că Buzulan Cristin intenționat l-a luat pe pătimit cu taxiul, l-a transportat în or. Durlești, iar când taxiul a plecat, împreună cu Coval Alexandru l-au atacat, au aplicat violența asupra lui Cojocari Mihail, l-au lovit iar ultimul a căzut jos, după care inculpatul a continuat să-l lovească cu picioarele în regiunea capului, cerând de la el să le dea telefonul, iar după ce au sustras telefonul mobil și banii, cu bunurile

sustrase au fugit de la fața locului, iar în rezultatul loviturilor aplicate i-au cauzat părții vătămate vătămări corporale ușoare.

A subliniat instanța de apel, că la caz, s-a dovedit cert că Buzulan Cristin, împreună cu Coval Alexandru, a aplicat violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, fapt confirmat prin raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014, prin care s-a constatat o dereglare a sănătății cu cauzarea vătămarilor corporale ușoare. Raportul nominalizat corespunde cerințelor înaintate de legislația în vigoare pentru valabilitate, iar versiunea avocatului precum că în raport nu s-au indicat întrebările formulate specialistului și nu s-au concretizat materialele și informațiile puse la dispoziția specialistului a fost apreciată ca neîntemeiată.

Totodată, instanța de apel a menționat că în cadrul urmăririi penale nu au fost înaintate de către partea apărării obiecții referitor la raportul de constatare medico-legală nominalizat.

Cu referire la argumentul inculpatului precum că din probele cercetate în prima instanță, rezultă cu certitudine că lovitura aplicată de către Buzulan Cristin nu a avut la bază scopul de sustragere, ci a fost o consecință a acțiunilor violente inițiate de către Coval Alexandru, fără a cunoaște care sunt intențiile reale ale acestuia, instanța de apel a specificat, că această versiune se combate prin faptul că anume Buzulan Cristin a atacat pătimitul, i-a aplicat lovituri, a luat telefonul și banii părții vătămate, el inițiind acțiunea de sustragere, iar apoi cu bunurile sustrase a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, lăsând partea vătămată la pământ. Totodată, în ședința instanței de apel Buzulan Cristin a recunoscut că el a luat telefonul de la partea vătămată Cojocari Mihail, după agresarea acestuia.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul apărării precum că prima instanță nu putea finaliza examinarea cauzei penale în privința lui Buzulan Cristin, or, prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 04 februarie 2015 cu privire la anunțarea în căutare a lui Buzulan Cristin s-a dispus suspendarea cauzei până la găsirea inculpatului.

În acest context, instanța de apel a precizat că în conformitate cu prevederile art. 321 alin. (5) Cod de procedură penală, anunțarea în căutare a inculpatului nu are ca efect suspendarea cauzei penale, iar prima instanță a admis o eroare mecanică dispunând suspendarea examinării cauzei penale până la găsirea inculpatului.

Totodată, cu referire la prevederile art. art. 330, 349 Cod de procedură penală, instanța de apel a specificat că, din conținutul acestora rezultă cert că în cazul anunțării inculpatului în căutare nu se suspendă procesul penal.

Cu referire la argumentul inculpatului precum că cauza penală a fost examinată în lipsa sa, instanța de apel a accentuat, că Buzulan Cristin a fost citat la adresa de corespondență pe care acesta a indicat-o (mun. Chișinău, str. Lisabona, 2/3, ap. 21), însă în mod repetat și nemotivat nu s-a prezentat la ședințele de judecată.

De asemenea, acesta nu a precizat, nici prin intermediul avocatului, nici prin declarațiile scrise, motivele obiective care l-au împiedicat să se prezinte la ședință.

Pe durata procedurilor în primă instanță, citarea inculpatului nu l-a împiedicat să se prezinte în fața instanței, să fie audiat sau să prezinte argumente în apărarea sa, fie în mod direct sau prin intermediul aceluiași avocat care l-a reprezentat pe întreaga durată a procedurilor. În nici una din fazele procesului, avocatul nu a solicitat instanței să îl citeze pe inculpat la o altă adresă. Prin urmare, nu se poate considera că primei instanțe i-a lipsit diligența în a stabili dacă inculpatul locuia sau nu la adresa indicată.

Deși inculpatul s-a prezentat la urmărirea penală, i-a fost adusă la cunoștință învinuirea, i-a fost înmănat rechizitoriul (f.d. 109, vol.I), inculpatul nu s-a prezentat nemotivat în ședințele de judecată ale primei instanțe, dar și-a prezentat argumentele în fața instanței exclusiv prin intermediul avocatului său.

Instanța de apel a decis că, dacă inculpatul a fost citat în mod legal, acesta fusese familiarizat cu procedura și a optat să nu se prezinte în fața instanței, deci prima instanță și-a îndeplinit obligația pozitivă de a lua măsuri pentru a cita inculpatul și de a se asigura că inculpatul se va prezenta în fața acesteia, însă Buzulan Cristin a contribuit în mare parte la crearea unei situații care îl împiedica să apară în fața instanței și că ar fi putut anticipa în mod rezonabil urmările comportamentului său (*hotărârea CEDO în cauza Jones împotriva Regatului Unit (dec.), nr. 30900/02, 9 septembrie 2003*).

4.2. La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a reținut, că prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 3, 6-7, 61-62, 75-77-78 Cod penal, de caracterul prejudiciabil și gradul de pericol social al faptei săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de relevanța relațiilor sociale prejudiciate, de motivul infracțiunii - scopul de cupiditate, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat, a săvârșit infracțiunea în perioada de probațiune, a recunoscut vinovăția în instanța de apel, nu este căsătorit, nu este încadrat în câmpul muncii.

În conformitate cu art. 76 Cod penal, drept circumstanță atenuantă a fost reținută recunoașterea vinovăției, iar circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite.

A mai remarcat instanța de apel, că Buzulan Cristin anterior a fost judecat, fiindu-i stabilită pedeapsa închisorii, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, acordându-i-se o șansă de a se corija, însă necătând la aceasta, inculpatul a săvârșit o nouă infracțiune cu intenție în perioada de probațiune, demonstrând că nu și-a făcut concluziile necesare și o pedeapsă non-privativă de libertate nu îl poate convinge despre necesitatea respectării legii penale.

5. Inculpatul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, a contestat hotărârile judecătorești adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea recursului, inculpatul susține că hotărârile judecătorești sunt ilegale, deoarece vinovăția acestuia a fost constatată de către instanțele de fond în lipsa unui raport de expertiză care ar confirma violența periculoasă pentru viața și sănătatea părții vătămate, contrar prevederilor art. art. 97 pct. 2), 251 alin. (1) Cod de procedură penală.

Respectiv, susține că raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014 (f.d. 9, vol.I), urmează a fi considerată o probă inadmisibilă, deoarece specialistul-expert care a întocmit acest raport nu a fost preîntâmpinat sub semnătură de răspundere penală în temeiul art. 312 Cod penal, pentru concluziile false și în special deoarece raportul nominalizat nu a fost susținut printr-un raport de expertiză medico-legală, în cadrul căruia expertul trebuia să fie preîntâmpinat de răspundere penală pentru concluzii false.

Invocă că, partea vătămată a fost suspusă examinării medicale peste patru zile din momentul săvârșirii faptei, iar în această perioadă de timp, acestuia îi puteau fi cauzate și alte vătămări corporale.

Remarcă, că raportul de constatare medico-legală nr. 759 din 20 februarie 2014, urmează a fi declarat ca probă inadmisibilă, deoarece în conținutul acestuia se indică că părții vătămate Cojocari Mihail i-au fost provocate vătămări corporale ușoare la

17 februarie 2014, ora 02:30, însă presupusele vătămări corporale s-au produs aproximativ la orele 03:00-04:00, la 16 februarie 2014.

La acest segment, relevă că în ordonanța de pornire a urmăririi penale, în ordonanța de punere sub învinuire, în rechizitoriu și în hotărârile judecătorești, inculpatului îi este imputată fapta săvârșită la 16 februarie 2014, intervalul de timp 03:00-04:00, iar concluzia despre vinovăția acestuia este bazată pe unica probă - raportul de constatare medico-legală din 20 februarie 2014 (f.d. 9, vol.I), în conținutul căruia este indicată o altă dată a petrecerii evenimentelor – 17 februarie 2014.

Susține că raportul de constatare medico-legală este nul de drept și nu poate fi pus la baza învinuirii inculpatului, iar conform art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, toate dubiile urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Totodată, menționează că la calificarea infracțiunii în baza art. 188 Cod penal, violența periculoasă pentru viața și sănătatea părții vătămate trebuia constatată obligatoriu și imperativ numai printr-un raport de expertiză (art. 97 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală), însă în speță această violență (vătămare) a fost constatată necorespunzător, iar în lipsa raportului de expertiză este imposibilă calificarea în baza art. 188 Cod penal și inculpatul urmează a fi achitat.

Un alt motiv indicat de recurent, este faptul că sentința este în contradicție cu încheierea irevocabilă a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 04 februarie 2015, prin care a fost suspendată cauza penală.

Respectiv, prima instanță nu era în drept să adopte sentința fără ca să emită inițial o încheiere motivată de reluare a examinării cauzei penale.

Inculpatul invocă dezacordul cu concluzia instanței de apel, prin care s-a menționat că suspendarea procesului dispusă prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 04 februarie 2015, reprezintă o eroare mecanică, considerând că aceasta reprezintă o eroare gravă și constituie temei de casare a sentinței.

Mai susține recurentul, că instanța de apel nu s-a pronunțat pe marginea tuturor motivelor invocate de inculpat în apelul său, iar o simplă reproducere a circumstanțelor cauzei și a poziției primei instanțe nu constituie o cercetare judecătorească și este în detrimentul legii. Or, în cazul în care instanța de judecată se abate de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 § 1 din Convenția Europeană (*cauza Hiro Balani împotriva Spaniei*).

Totodată evidențiază, că instanța de apel s-a expus neclar și neconvingător în privința motivelor invocate în apelul declarat de avocatul Popa Alexandru în numele inculpatului, însă aceasta avea obligația să argumenteze detaliat fiecare argument invocat în apel.

Un alt motiv invocat de recurent, se referă la faptul că acuzarea de stat nu a acumulat suficiente probe pentru a dovedi vinovăția inculpatului, consideră că în speță lipsește latura subiectivă și obiectivă a infracțiunii incriminate.

Relevă, că la 16 februarie 2014, ora 05:34, partea vătămată Cojocari Mihail a fost supus unui examen medical primar, unde pe lângă vătămarile corporale, s-a constatat că aceasta era în stare de ebrietate.

Invocă recurentul că instanțele de fond neîntemeiat l-au condamnat punând la bază ca probe principale declarațiile părții vătămate Cojocari Mihail și raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014 precum și procesul-verbal de recunoaștere a

persoanei din 11 iunie 2014 (f.d. 73, vol.I), prin care partea vătămată l-a recunoscut pe Buzulan Cristin ca persoană care l-a agresat fizic la 16 februarie 2014.

De asemenea mai invocă, că la materialele cauzei este anexată recipisa din 29 aprilie 2015 (f.d. 128, vol.II), care confirmă că Coval Alexandru, i-a restituit părții vătămate prejudiciul material, telefonul și banii, iar față de Buzulan Cristin careva pretenții nu are, ceea ce semnifică că inculpatul nu a prejudiciat în nici un fel partea vătămată.

Cu referire la declarațiile părții vătămate, evidențiază că la baza hotărârii urmează a fi puse primele declarații din care rezultă că acesta a fost atacat inițial de către Coval Alexandru, care s-a numit intenționat greșit „Gheorghe” și care primul l-a apucat de gât și l-a doborât la sol, anume Alexandru a fost cel care l-a întrebat unde îi este telefonul mobil și observând-l la sol l-a luat și tot Alexandru i-a luat banii, inculpatul Buzulan Cristin doar aplicându-i lovituri fizice.

Așadar, din ansamblul declarațiilor date de partea vătămată, rezultă că inculpatul nu a avut scopul de sustragere, Buzulan Cristin doar a dorit să-i aplice lovituri fizice.

Mai remarcă, că recunoașterea vinovăției nu constituie temei de condamnare.

6. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În argumentarea poziției sale, procurorul a menționat, că recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Totodată, susține acuzatorul de stat, că argumentele invocate de inculpat au constituit obiect de examinare în instanța de apel, iar instanța le-a examinat minuțios, apreciind toate probele din dosar conform art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat asupra fiecărui motiv.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor și menținerea sentinței, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat, se atestă că inculpatul critică decizia instanței de apel în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței,*

precum și în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii ori când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Reieșind din temeiurile pentru recurs invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului în cauză, din următoarele considerente.

În primul rând, în privința temeiului invocat sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de recurs menționează că recurentul nu a motivat recursul sub aspectul temeiului de casare invocat, or în conținutul cererii de recurs nu se menționează expres care ar fi acele prevederi legale în care urmau a fi încadrate juridic faptele greșit calificate în opinia recurentului de către instanțele de fond.

Astfel, în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu poate examina posibilitatea modificării încadrării juridice a faptelor incriminate inculpatului de către instanțele de fond, deoarece instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, referitor la temeiurile pentru recurs invocate sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că preponderent argumentele formulate de apărare se referă la modalitatea de apreciere a probelor, însă la acest punct de analiză instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate.

Prin alte cuvinte, opozabil celor enunțate de recurent privind examinarea necorespunzătoare și unilaterală a probatoriului administrat în cauză, Colegiul penal, verificând subsidiar materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței de condamnare a inculpatului Buzulan Cristin, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate de instanțe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că faptele imputate inculpatului corespund elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

În desfășurarea aceleiași idei, instanța de recurs specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse în pct. 4 al prezentei hotărâri.

În contextul în care analizăm critica cu privire la examinarea unilaterală a probelor de către instanța de apel, nu ar fi depășit să facem referire și la prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță.

De altfel, conducându-se anume de aceste reglementări, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Buzulan Cristin săvârșirea infracțiunii de tâlhărie.

Cu referire la argumentul recurentului precum că raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014, urma a fi considerat o probă inadmisibilă, deoarece conține erori, expertul nu a fost preîntâmpinat de răspundere penală și că raportul dat nu poate fi pus la baza condamnării inculpatului, instanța de recurs atestă că la acest aspect instanța de apel corect a menționat, că raportul nominalizat corespunde cerințelor înaintate de legislația în vigoare.

Totodată, inculpatul și apărătorul său nu au utilizat dreptul de a contesta acțiunile ori actele organului de urmărire penală respective la etapa corespunzătoare, ca după caz să fie reparate, iar prin prisma art. 251 Cod de procedură penală, se menționează că nulitatea raportului de constatare nominalizat, nu mai poate fi invocată ulterior la judecarea cauzei penale.

Astfel, conform art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Referitor la obiecțiile recurentului privind încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 04 februarie 2015, potrivit căreia inculpatul a fost anunțat în căutare și dispusă suspendarea cauzei, Colegiul penal atestă că instanța de apel corect a evidențiat prin prisma prevederilor art. art. 321 alin. (5), 330, 349 Cod de procedură penală, că în cazul anunțării inculpatului în căutare, legislația procesual-penală nu prevede posibilitatea suspendării procesului penal.

Prin urmare, corect a fost menționat de către instanța de apel, că sintagma respectivă reprezintă o eroare mecanică a instanței de judecată și nu se atribuie la erorile grave de fapt, care ar constitui temei de casare a deciziei recurate.

În astfel de circumstanțe este de notat că, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Colegiul penal respinge ca fiind declarativă și alegația inculpatului prin care se susține că instanța de apel nu a motivat detaliat fiecare argument susținut de către inculpat și apărare în cererile de apel.

Aceasta deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în cererile de apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că apelanții au primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al inculpatului cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

Mai mult, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele

relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

În ceea ce privește argumentele recurentului prin care se susține că la materialele cauzei este anexată recipisa din care rezultă că Coval Alexandru i-a restituit părții vătămate prejudiciul material, iar la rândul său Cojocari Mihail nu are pretenții față de Buzulan Cristin, Colegiul penal apreciază critic aceste afirmații, deoarece din conținutul recipisei nominalizate este evident că partea vătămată nu are pretenții doar față de Coval Alexandru (f.d. 128, vol.II).

În același context, instanța de recurs atestă și faptul, că potrivit declarațiilor părții vătămate Cojocari Mihail date în ședința de judecată a instanței de apel, ultimul a declarat că are pretenții față de Buzulan Cristin, dar nu le poate preciza, solicitând ca acesta să fie pedepsit conform legii (f.d. 143, verso, vol.II).

Distinct de considerentele enunțate, cu referire la criticele invocate de recurent sub aspectul pct. 8 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective.

La caz însă, temeiul la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării deciziei instanței de apel, or instanța de apel corect a reținut încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat, fiind prezente toate elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal.

Astfel, cu referire la invocarea de către recurent a faptului că la materialele cauzei nu au fost prezente suficiente probe care ar dovedi vinovăția acestuia de săvârșirea infracțiunii imputate, Colegiul penal menționează că instanța de apel corect a reținut la adoptarea soluției declarațiile inculpatului date în instanța de apel prin care ultimul a recunoscut vinovăția (f.d. 226, vol.II), declarațiile părții vătămate date în prima instanță (f.d. 143, vol.I); înștiințarea 902 din 16 februarie 2014, conform căreia pe str. Porumbrele, 34, mun. Chișinău a avut loc o altercație (f.d. 3, vol.I); raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014 (f.d. 9, vol.I); procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 06 martie 2014 (f.d. 11, vol.I); procesul-verbal de examinare a descifrărilor convorbirilor telefonice și descifrările convorbirilor telefonice (f.d. 30-46, vol.I); procesul-verbal de audiere în calitate de bănuț a lui Buzulan Cristin din 10 iunie 2014, conform căruia Buzulan Cristin a recunoscut vinovăția în săvârșirea faptei incriminate (f.d. 70, vol.I); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 11 iunie 2014 cu planșa fotografică (f.d. 73,74, vol.I); procesul-verbal de audiere a părții vătămate din 16 iunie 2014 (f.d. 79, vol.I); procesul-verbal de audiere în calitate de învinuit a lui Buzulan Cristin din 16 iunie 2014 (f.d. 83, vol.I).

Totodată, instanța de apel corect a reținut, că prin raportul de constatare medico-legală nr. 756 din 20 februarie 2014, la partea vătămată au fost depistate leziuni calificate ca vătămare corporală ușoară, iar tâlhăria presupune nu oricare violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, dar numai violența care este legată de atac asupra unei persoane, cu scopul sustragerii bunurilor.

În acest context, nu poate fi reținut argumentul inculpatului precum că prin lovitura aplicată părții vătămate el nu a manifestat intenția sustragerii bunurilor părții vătămate, ci doar a reacționat la acțiunile inițiate de către Coval Alexandru, fără a cunoaște intențiile

reale ale acestuia, deoarece potrivit probatoriului administrat instanța de apel a stabilit, că Buzulan Cristin l-a atacat pe Cojocari Mihail, i-a aplicat lovituri și a inițiat acțiunea de sustragere, apoi cu bunurile sustrase a părăsit locul săvârșirii infracțiunii, lăsând fără ajutor partea vătămată, fapt care rezultă și din declarațiile inculpatului date la faza urmăririi penale și în instanța de apel (f.d. 226, vol.II), versiune care corespunde și declarațiilor depuse de către partea vătămată.

Față de considerentele expuse, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile enunțate la art. 414-419 Cod de procedură penală, pronunțând o hotărâre legală și întemeiată sub toate aspectele, iar temei pentru admiterea recursului declarat nu se regăsește, motiv din care se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Buzulan Cristin xxxxxx*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 mai 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev